

לא מאבד את הצפון

**הם עומדים
במרכז מול
קהל כמעט כל
יום, כמה
פעמים ביום,
ולרוב הרוקדים
כלל לא יודעים
מה הם חושבים,
במה הם
מאמינים. מדור
חדש זה מאפשר
הכרות מחודשת
עם המרקידים.
במדור הפעם
מספר ספי אביב
על ההתחלה
שלו, השאיפות,
החשש מהעתיד,
וכמות הריקודים
הנכונה. איזה
פרח אוהב
המרקיד שלך?**

להתפרק, לפגוש ולרקוד.
❖ השתלמויות של האירגון פעם-פעמיים בשנה.
❖ סלקציה של הריקודים.
❖ ללמד גם ריקודים של פעם.
❖ לדעת לקבל ביקורת.
❖ אני אוהב את הריקודים, את האנשים, וחי עם זה יום ולילה.
ריקוד ישן אהוב: אני משתמש בהרבה ריקודים ישנים. אני אוהב ריקודים של יונתן כרמון, יענקל'ה לוי, שלמה ממון. אני גם אוהב מאוד את "על גמלי" של צבי פרידברג.
הדבר הכי יפה בריקודים עם: להפגש, לשמוח. עצם העשייה.
הדבר המרגיז ביותר בריקודים עם: שמלמדים כל דבר וכל כך הרבה. אני רק שואל מתי ולאן

נגיע. אין מספיק סלקציה.
פעם מול היום: יש הבדל עצום. אין מספיק שירים יפים, ויש המון רוקדים. יותר מדי. איך אפשר להגיע כל שבוע להשתלמויות. צריך לעשות גם דברים יפים בצפון. האירגון אירגן פעם דברים יפים וזה נעלם. אולי אלי מלול יצליח לשפר.
ריקודים עם בשנות ה-2000: כל הנושא בירידה, ואני לא יודע אם זה בגלל שהנוער לא רוקד מספיק. כל הסיפור הולך ויורד, ואם לא יהיה שינוי, אולי אף נכרות את הענף עליו אנו יושבים. אנחנו פשוט מאבדים את המטרה. זה כמו תחרות היום, אותם אנשים עוברים בכל ההרקדות.
מספר הריקודים החדשים בשנה: גם כיוצר, אני אומר כמה שפחות. מתוכם, כמה שיותר טובים, עם וועדה שתתכנן ולא תיתן לרוץ כל הזמן קדימה. אנשים כבר עייפים מללמוד ריקודים.
עצה טובה למרקיד צעיר: יכול להיות שמה שהיה פעם כבר לא מתאים להיום, אבל עדיין המרקידים צריכים להיות סובלניים, לא לקחת את הדברים יותר מדי בלחץ, לתת לאנשים הרגשה טובה, להיות דמות חיובית.
עצה טובה לרוקדים: לרקוד, לרקוד, לרקוד. סינון הריקודים מתחיל לבוא לבד וזה דבר טוב. לרוקדים יש אפשרות להשפיע. כבר היום אנשים יוצאים מהמעגל ולא רוצים ללמוד.
משאלה / שאיפה: הייתי רוצה לחזור לימי דליה '68. שיהיה טוב, עם עזרה הדדית של המרקידים. שנצליח להרים מחדש את הענף.

איל אוחנה

אישי

שם: ספי אביב.
מצב משפחתי: נשוי עם שני ילדים.
מגורים: קיבוץ מחניים.
פנאי: יצירה.
נוף: הגליל. **צבע:** ירוק. **ספר:** רומנים.
קולנוע: כמעט ולא. רק וידיאו.
פרח: המון – ציפורן, ורדים. הכל אצלי בגינה.
טלוויזיה: בעיקר חדשות. מקליט הרבה.
מצחיק: לא יודע אם יש משהו שמצחיק.
צוב: מה שקורה היום בקיבוצים, בעיקר מבחינה כלכלית.
מרגש: לראות את הילדים. מאוד קשור אליהם.
מרגיז: משתדל לא להתעצבן.
מוזיקה: הרבה. שנות ה-60.

מקצועי

שנים בתחום: מ-1972.
ההתחלה: למדתי באולפן בחיפה אצל תמר אליגור, יענקל'ה לוי ויונתן גבאי. עברתי השתלמויות בגבעת חביבה, והקמתי השתלמויות משלי עם טובי המרקידים בארץ, זאת עד 1987. לימדתי בבתי ספר, והיום אני עוסק בהרקדות והפקות.
מודל חיקוי: אין.
אני מאמין:
❖ שכל המדריכים והיוצרים יהיו כמשפחה אחת. כך גם צריך להיות בין הרוקדים. שלא יכלכו זה על זה, כי זה סתם פוגע.
❖ ריקודים עם זה בילוי וכך יש להתייחס אל זה. צריך